

Вхідні двері відчинилися, і Пеггі різко прокинулася.

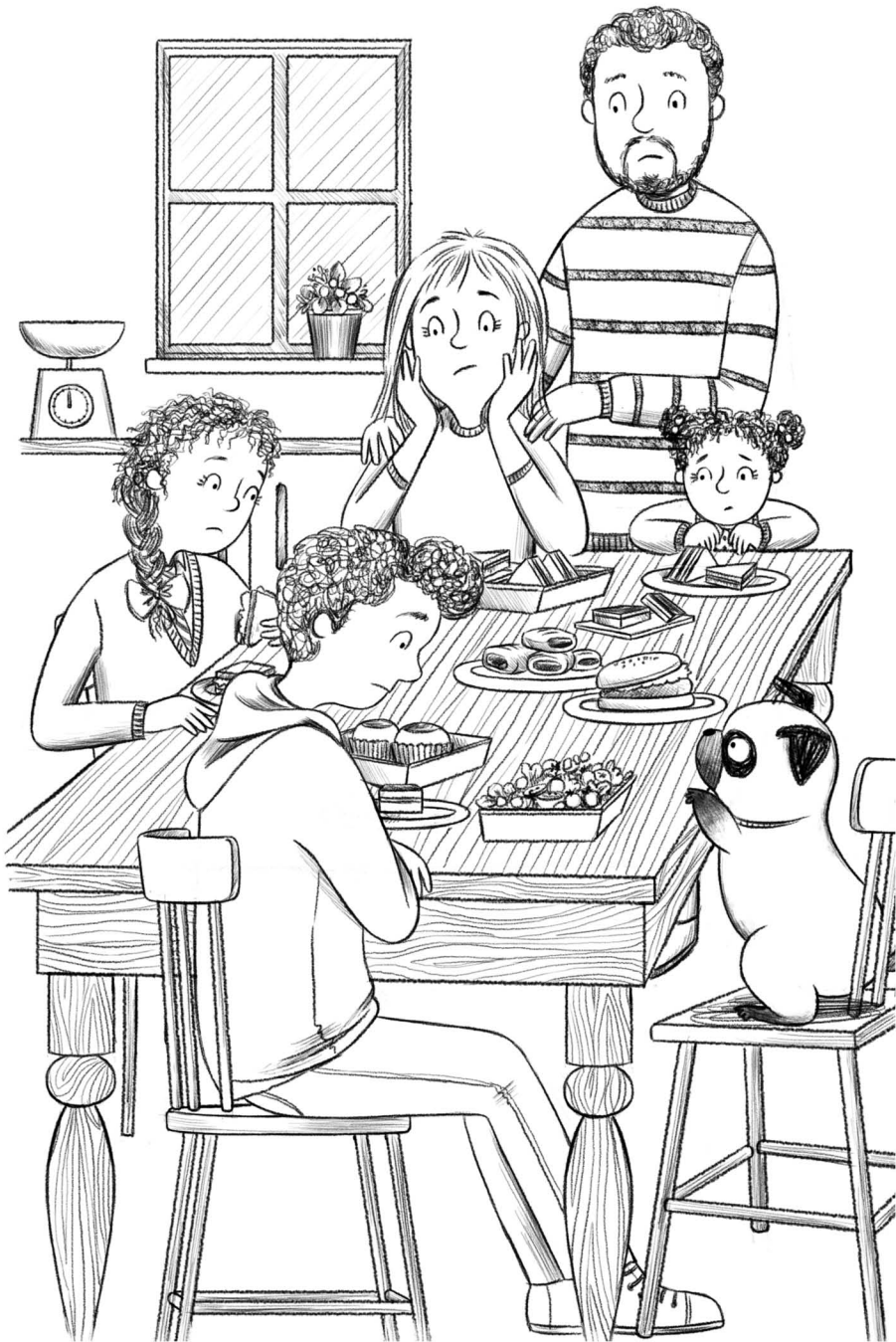
— Ми вдома! — закричав хтось у коридорі, а потім почувся глухий стук — так ударяли об підлогу скинуті наплічники.

«Хлоя!» — подумала Пеггі й поквапом скочила з дивана. Вияючи маленьким закрученим хвостиком, вона чимдуж помчала на коротеньких лапках до коридору.

— Привіт, Пеггі! — гукнула Хлоя, чорнява дівчинка, закутана в пальто і вовняний шарф. Вона сіла навпочіпки, щоб погладити блідо-коричневу шерстку мопсика.

— Я ду-у-у-уже сумувала за тобою, поки ти була у школі! — сказала Пеггі своїй найкращій подрузці.

— Сьогодні клієнтів майже не було.

Хлоя байдуже копирсалася в тарілці, хоча зазвичай обожнювала сосиски в тісті.

«Вона досі засмучена через Еллі», — подумала Пеггі.

— Я впевнений, що бізнес пришвидшиться, — сказав тато, — щойно розійдуться чутки про кафе і люди скуштують твоїх смачних страв.

— Сподіваюся, — похмуро промовила мама. — Інакше я не зможу виплатити банківський кредит.

— Матусю, — озвалася Рубі. — Можна мені на Різдво самокат? О, і нову вчительку?

— Різдво! — простогнала мама, хапаючись за голову. — Наче в нас,

Вона викручувалася в землі, наче хробак, коли — *ОП!* — її голова вигулькнула по той бік паркану.

Хитаючись, Пеггі підвелася на лапки та обтрусилася. Вдалося!

Однак, нервово роззирнувшись навколо, Пеггі дещо усвідомила: вона ніколи раніше не бувала сама за межами саду.

З паркану на неї дивився Тигр.
— Ну?! Чого ти чекаєш?

Озирнувшись, Пеггі сумно подивилася на свій будинок. Вона згадала, якою самотньою почувалася в цілому світі, перш ніж Хлоїна родина забрала її до себе. Пеггі не хотіла залишати дім, який так сильно любила, але розуміла, що має

